

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

VALORANT EL MODEL
DE FINANÇAMENT

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Fanàtics
contra
fanàtics

Pactem la LOFCA!

Cal agrair a Òmnium Cultural la iniciativa de crear l'Observatori de l'Estatut (www.observatoridelestatut.net). Creat ara fa dos mesos, és un espai virtual d'informació i reflexió sobre el projecte de nou Estatut, que afavoreix una lectura àgil i crítica de l'evolució dels seus punts essencials (nació, competències, finançament, drets històrics, llengua i acció exterior). Les 20.000 visites al web en poc temps n'acrediten l'èxit.

PEL QUE FA AL FINANÇAMENT, VOLDRIA RESCATAR i aprofundir en l'argument central del darrer article que hi ha publicat Guillem López-Casasnovas: aquest clarificador article ha passat quasi desapercbut, ja que les nombroses col·laboracions a l'Observatori fan que els articles recents desapareguin ràpidament de la pàgina principal del web.

EN ELS SEUS ARTICLES ANTERIORS aquest catedràtic de la UPF i conseller del Banc d'Espanya ha estat molt prudent en la valoració del model de finançament, i ha suggerit millores en el pas de l'Estatut pel Senat. Del principi d'ordinalitat previst en l'article 206.5 ("l'Estat garantirà que l'aplicació dels mecanismes d'anivellament no alteri, en cap cas, la posició de Catalunya en l'ordenació de rendes per càpita entre les comunitats autònomes abans de l'anivellament"), de la qual ell va ser el primer a parlar ara fa tres anys al Parlament català, en va reclamar al febrer una correcció urgent: definir-la en termes reals.

SI LES RENDES PER CÀPITA NO ESTAN EXPRESSADES en "paritat de poder de compra" (tenint en compte que els preus són més alts a Barcelona que a Badajoz), el "dic de contenció" per al finançament de la Generalitat que suposa aquest article 206.5, segons expressió recent de Joaquim Solé Vilanova, ofereix per a Guillem López només una salvaguarda parcial. Si no es té en compte el diferencial de preus hi ha alguns anys en què Catalunya, en el context espanyol, no perd posicions en el pas de crear riquesa (mesurada pel PIB per habitant) a distribuir-la (mesurada per la renda per càpita: renda que arriba a la butxaca després d'impostos pagats i de transferències rebudes). Si es té en compte aquest diferencial hi ha anys en què Catalunya baixa del quart al setè o al vuitè lloc.

DES DEL MES DE FEBRER GUILLEM LÓPEZ ho ha explicat a tort i a dret, però aquesta proposta de millora (o de correcció d'un error fatal de redacció) ha estat ignorada en el tràmit al Senat. I així s'entén que el president ZP hagi deixat aquest dilluns alguns oients de ràdio astorats quan diu que, en l'ordenació de rendes per càpita que ell té a les mans, no consta que Catalunya estigui perdent posicions en cap rànquing. L'amic ZP tampoc no va quantificar dilluns el "notable esforç de solidaritat que fa Catalunya": llàstima que l'Antoni Bassas no li hagués preguntat la xifra exacta de quants impostos paga i quina despesa pública rep Catalunya.

DEL MODEL DE FINANÇAMENT DEL NOU ESTATUT ara Guillem López confirma que no suposa cap canvi de sistema i per això demana que els mecanismes de redistribució del passat canviïn i guanyin transparència. I és que amb nou o vell Estatut (i això treu dramatisme al referèndum), els recursos finals de la Generalitat seguiran depenent de la capacitat de pressió

CARLES DE MIGUEL

"Si no s'ha aconseguit la bilateralitat fiscal Estat-Generalitat a l'Estatut, abans del referèndum cal un pacte explícit amb l'amic ZP sobre els continguts de la propera revisió de la LOFCA, que en confirmi la pretesa millora financera"

que alguns partits catalans puguin fer al Congrés de Diputats. Seguir ancorats en el règim comú i dins del Consell General de Política Fiscal i Financera ens obligarà cada any a negociar amb les altres autonomies la distribució de diners, i decidirà finalment el govern central de torn.

DE LA DISCRECIONALITAT I ARBITRARIETAT del govern central en tenim prou experiències negatives: tota mena de regles de modulació i conveniència del que li convé a cada moment. És un engranatge deliberadament complex de suposada redistribució territorial poc transparent i, així, poc avaluable en la seva finalitat. Els diners s'acaben invertint més en despesa corrent que en inversió en infraestructures i

en la creació de treball públic, més que no pas a estimular l'ocupació privada.

ÉS PER TOT AIXÒ QUE ARA GUILLEM LÓPEZ reclama urgentment pactar el contingut de la revisió de la LOFCA de l'any vinent, per evitar que aquesta llei segueixi sent "el reflex d'un Gran Hermano que estima centralment a la seva discreció les necessitats de despesa perifèriques, amb màrqueting de venda d'objectivitat formulada sota un conjunt de variables definides de resultes de les pressions de cadascú (des de l'orografia fins al ruralisme passant per la dispersió) i mesurades amb aproximacions empíriques dubtoses". El ministeri d'Economia ja ha posat en marxa la comissió que ha de revisar l'any vinent les futures "necessitats de despesa" autonòmiques. Les discussions redistributives entre disset autonomies (sense Euskadi i Navarra però ara amb Ceuta i Melilla), en un fòrum on el govern central té majoria, permet a aquest darrer coartar aspiracions amb el pretext de la necessària generalització. Si no s'ha aconseguit la bilateralitat fiscal Estat-Generalitat a l'Estatut, abans del referèndum cal un pacte explícit amb l'amic ZP sobre els continguts de la propera revisió de la LOFCA, que en confirmi la pretesa millora financera. Això és molt més important que saber si el president Maragall es tornarà o no a presentar: per responsabilitat, els defensors del sí han de dir-hi alguna cosa. Perquè, com escriu Guillem López, "en absència d'aquest pacte el finançament del nou Estatut és un brindis al sol".

Marçal
Sintes

"Franco va ser un assassí. Ho firmo. Però els altres també, eh? La reconciliació no s'ha fet perquè ni els uns ni els altres no han demanat perdó. Potser aquest no és el problema, però potser sí que hauria calgut que s'expliqués la veritat". Ho diu mossèn Ballarín, excombatent de la Lleva del Biberó i que en començar la guerra era, com tants altres joves, de l'ERC de Macià. Potser el conseller Joan Saura, que lidera l'operació per recuperar la memòria, n'hauria de prendre nota, de les seves paraules. En el llibre *La veu de l'experiència* (Dèria Editors), en què el periodista Antoni Aïra entrevista deu personalitats catalanes, Josep Maria Ballarín deplora les matances de capellans (segons ell, van perdre la vida el 40 per cent de capellans a Catalunya) i gent d'Església, i, quan se li pregunta sobre la idealització dels temps de la República, sentència rotund: "Han estat idealitzats d'una manera boja". Després d'evocar l'assassinat de José Calvo Sotelo, el capellà, escriptor i col·laborador d'aquest diari reflexiona que: "Des del moment en què va arribar la República, la Guerra Civil estava cantada. D'una banda els monàrquics somiaven que tornés el rei, i de l'altra, l'extrema esquerra somiava amb la revolució. El fanatisme d'aquells anys, tant de dretes com d'esquerreres, no s'hauria de tornar a repetir mai". Per a mossèn Ballarín, "durant la Guerra Civil es va prescindir en un moment del seny per donar via lliure a la passió més exaltada. Durant la Transició es va fer exactament al contrari, i això és el que hauríem de fer sempre per entendre'ns i combatre la violència".
m.sintes@hotmail.com